

Η ανάσταση της κόρης του Ιαείρου (Λουκ. η´41-56)

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Αμβων](#)

[Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom \(†\)](#)

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Το σημερινό Ευαγγέλιο δεν αφορά μόνο στα θαύματα και στο έλεος του Θεού. Νομίζω ότι αφορά στην ελπίδα πέρα από την ελπίδα. Στην περίπτωση της κόρης του Ιαείρου βλέπουμε ένα παιδί ήδη νεκρό. Όλοι το γνωρίζουν. Υπάρχει τέτοια βεβαιότητα ώστε όταν ο Υιός του Θεού γίνεται Υιός του Ανθρώπου, λέει: «Όχι! Αυτό το παιδί δεν έχει πεθάνει, αλλά κοιμάται», όλοι τον αντικρούουν: «Όχι αυτό το παιδί όντως έχει πεθάνει». Και τότε ο Χριστός με έναν λόγο δύναμης, αλλά με μια πράξη αγάπης καλεί και πάλι το παιδί στην επίγεια ζωή.

Δεν είναι αυτό -εκτός από ένα αληθινό γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας μας -δεν είναι επίσης και μία αλληγορία, και μια εικόνα από τόσες πολλές ανθρώπινες περιπτώσεις; Πόσο συχνά θα λέγαμε, «Δεν έχει νόημα να κάνουμε οτιδήποτε γι' αυτό το πρόσωπο, αυτό το πρόσωπο έχει χαθεί έτσι κι αλλιώς. Δεν υπάρχει κάτι

που να μπορεί να κάνει κάποιος για να σώσει μια δεδομένη κατάσταση, αυτή η περίπτωση είναι πέρα από την σωτηρία. Και πρέπει να θυμόμαστε τα λόγια που είπε ο Χριστός στον Πέτρο όταν ο τελευταίος είπε: «Ποιος λοιπόν μπορεί να σωθεί;» Και ο Κύριος του είπε «Ο,τι είναι αδύνατο στον άνθρωπο, είναι δυνατό στον Θεό».

Η ελπίδα πέρα από την ελπίδα: Όχι επειδή δεν έχουμε καλούς λόγους να ελπίζουμε, αλλά επειδή μπορεί να μας διακατέχει μια παθιασμένη βεβαιότητα ότι όχι μόνο η θεική αγάπη αλλά και η ανθρώπινη αγάπη μπορεί να φέρει πίσω στη ζωή αυτό που χάθηκε. Άνθρωποι που έπεσαν μέσα στη βαθύτερη εγκατάλειψη, άνθρωποι που μας φαίνονται απελπιστικά κακοί, αν συναντήσουν την θυσιαστική αγάπη- και η λέξη «θυσιαστική» είναι απαραίτητη- τη θυσιαστική αγάπη του Θεού και την ίδια θυσιαστική αγάπη μέσα μας, μπορεί αυτοί να λυτρωθούν.

Στην περίπτωση αυτού του παιδιού, αυτό έγινε αμέσως. Στις σχέσεις μεταξύ μας και με τους ανθρώπους μπορεί να πάρει χρόνια, χρόνια υπομονετικής αγάπης, χρόνια κατά τη διάρκεια των οποίων θα δώσουμε τους εαυτούς μας, αλλά επίσης θ' αντέχουμε, θ' αντέχουμε ατελείωτα, τα πιο ανυπόφορα πράγματα. Και στο τέλος μπορεί να υπάρξει λύτρωση. Μπορεί να υπάρξει λύτρωση σ' αυτή τη γη, με τη μορφή ενός προσώπου που θεωρείτο απελπισμένο, πέρα από κάθε βοήθεια, και που αρχίζει ν' αλλάζει, και τότε βλέπουμε ένα θαύμα, και είμαστε περιχαρείς και η ελπίδα γίνεται τέλεια και πραγματική, και η χαρά γεμίζει την καρδιά μας.

Ωστόσο υπάρχει ακόμη ένας άλλος τρόπος με τον οποίο αυτή η θυσιαστική αγάπη μπορεί να είναι απολύτρωση. Ένας δυτικός θεολόγος κατά την περίοδο του τελευταίου πολέμου, όταν τα συναισθήματα ήταν βαθιά και ο πόνος έντονος, είπε

ότι τα βάσανα είναι το σημείο συνάντησης μεταξύ κακού και ανθρωπότητας. Τα βάσανα προκαλούνται πάντοτε απ' τον ανθρώπινο παράγοντα ακόμα κι αν ο ανθρώπινος παράγοντας φεύγει μακριά απ' αυτά και δεν τα ξαλαφρώνει. Και τα βάσανα πάντοτε τεμαχίζουν την ψυχή η το σώμα των ανθρώπων. Αλλά όταν συμβαίνει, το θύμα χρειάζεται την θεική αγάπη για να συγχωρήσει, και μέσα από τη συγχώρηση να ξεκάνει το κακό, και να λυτρώσει εκείνους που έχουν κάνει κακό.

Ας στρέψουμε τη σκέψη μας σ' αυτό το σημείο. Αυτή η σκέψη δεν μου ήρθε απ' το νού, αλλά στ' αλήθεια ούτε μέσα απ' τη ζωή μου που πάντοτε υπήρξε πολύ εύκολη για μένα ώστε να μπορώ να μιλώ κατ' αυτό τον τρόπο. Όμως μετά τον πόλεμο βρέθηκε ένα έγγραφο σ' ένα απ' τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Γράφτηκε πάνω σ' ένα σκισμένο κομμάτι τυλιγμένου χαρτιού από έναν άντρα που πέθανε σ' αυτό το στρατόπεδο. Και η ουσία αυτού του μηνύματος ήταν μια προσευχή στην οποία έλεγε, «Κύριε, όταν θα έλθεις ως Κριτής επί της γης, μην καταδικάσεις τους ανθρώπους που μας έχουν κάνει τόσο απάνθρωπα πράγματα. Μην τους τιμωρήσεις για τη σκληρότητά τους και για τα βάσανα που μας προκάλεσαν, για τη βία τους και την απόγνωση μας, αλλά παρατήρησε τον καρπό που γεννήθηκε μέσα στην

υπομονή, στην ταπείνωση, στην καρτερία, στη συγχώρηση, στην πίστη, στην αλληλεγγύη. Και ας μετρήσουν αυτοί οι καρποί για την σωτηρία τους. Μην επιτρέψεις η μνήμη μας να είναι τρόμος γι' αυτούς στην αιωνιότητα, αλλά ας είναι σωτηρία γι' αυτούς».

Αυτή είναι επίσης η ελπίδα πέρα από την ελπίδα. Και συνδέεται για μένα με αυτή την αντίθεση ανάμεσα στην αμαρτωλή, λανθασμένη, τυφλή αντίληψη που εκφράζεται απ' τους ανθρώπους στο σπίτι (της κόρης του Ιάειρου). Αυτοί κοροιδεύουν το Χριστό, επειδή ξέρουν ότι το παιδί είναι νεκρό, η ελπίδα είναι περιττή, πνιγμένη στην απόγνωση - και η νίκη της αγάπης και του ελέους που φαίνεται σ' αυτό το γεγονός αλλά που μπορεί να εξαπλωθεί με τόσους διαφορετικούς τρόπους στις προσωπικές μας ζωές σε απλούστατο επίπεδο, και στις πιο ηρωικές ζωές ακόμη.

Ας το αναλογιστούμε λοιπόν, και ας επιλέξουμε την ελπίδα πέρα από την ελπίδα, την αγάπη και την πίστη που κατακτά. Αμήν.

Πηγή: www.agiazoni.gr

<https://bit.ly/3hfot5B>